

ЕКСТРЕМАЛЬНА ПЕРИФЕРІЯ. СТАТУС ПОСТРАДЯНСЬКИХ ДЕРЖАВ У СВІТ-СИСТЕМІ

Михайло Мінаков

Міжнародний науковий центр ім. Вудро Вілсона

ORCID: 0000-0002-0619-7321

Анотація. У цій статті досліджено статус пострадянських невизнаних держав з огляду на мир-системний аналіз. Автор тлумачить невизнані держави як політії, що належать до класу «екстремальної периферії», що відрізняються від держав «звичайної периферії» і що випадають з міжнародного ладу, встановленого державами «центру». Автор прослідковує, як невизнані держави постають з рухів народностей чи спільнот іншого ґтибу під час розпаду СРСР та перетворюються на політії, що протистоять міжнародному праву і глобальному порядку. Це протистояння приводить до виникнення особливого типу держави, який довів свою життєздатність в умовах незавершених конфліктів та санкцій.

У статті також розглянуто те, як досвід «старих» пострадянських невизнаних держав було використано для оформлення Донецької та Луганської «народних республік». Автор також показує роль Росії (держави-спонсора), Абхазії та Придністров'я у цьому оформленні. Таким чином, автор аналізує досвід особливого державного будівництва за моделлю «екстремальної периферії», що дає можливість виживати невизнаним державам в умовах санкцій і конфліктів з їхніми батьківськими державами та «центром» світ-системи.

Ключові слова: пострадянські держави, невизнані держави, Абхазія, Азербайджан, Вірменія, Донецьк, Грузія, Луганськ, Молдова, Нагорний Карабах, Придністров'я, Росія, Україна, Південна Осетія, світ-система, центр, периферія, екстремальна периферія

Повна версія статті доступна на англійській мові.